

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος :
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Διεύθυνσις: Σολωμοῦ 54

ΕΤΟΣ 2ον ΦΥΛΛΟΝ 13ον
25 Νοεμβρίου 1937
Ἀριθ. Τηλεφ. 54-208

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2.—
Ἐξωτερικοῦ > 5.—

Εἰς ἐκείνους ποὺ μᾶς ἐβοήθησαν καὶ μᾶς βοηθοῦν, εἰς ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔδωσαν θάρρος εἰς τὰς πλέον δυσκόλους στιγμὰς τοῦ χρόνου μας, εἰς ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀγαποῦμεν καὶ μᾶς ἀγαποῦν, εἰς ἐκείνους ποὺ ἕως τώρα δὲν μᾶς ἐκατάλαβαν ἀλλὰ ποὺ θὰ μᾶς καταλάβουν, εἰς ὅλους τέλος πάντων εἰς ὅσους ἤμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καλόν, εἰς ὅλους αὐτοὺς ὑποσχόμεθα πῶς ὁ δεῦτερος χρόνος θὰ εἶναι καλῖτερος τοῦ πρώτου καὶ θὰ εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' ἐκείνους ἀφορμὴ νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀμοιβαίαν μας ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην.

Π.

ΣΗΜΑΙΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΑΤΑ

Εἰς τὰς 8 τὸ πρῶτ, εἰς ὅλα τὰ λιμάνια καὶ τοὺς ὁμούς τοῦ κόσμου, μὲ τὸ παράγγελμα : «Εἰς ἔπαρσιν σημαίας... Αἶρε!» οἱ ναῦται ὅλων τῶν ἐθνῶν χαιρετοῦν τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας. Ἡ ὥρα αὐτὴ τῆς ἐπάρσεως, εἶναι ἀπολύτως καθωρισμένη καὶ ἂν συμβῇ ποτὲ νὰ γίνῃ ἔπαρσις σημαίας εἰς ἄλλην στιγμήν τῆς ἡμέρας, τότε γίνεται ἄνευ ἀποδόσεως τιμῶν. Εἰς τὰς κατασκηνώσεις τῶν ναυτοπροσκόπων καλόν εἶναι νὰ τηρεῖται αὐτὸς ὁ κανὼν.

Ἡ ἐθνικὴ σημαία ἐπαίρεται πάντοτε ἀνοικτῆ καὶ μὲ τὸ παράγγελμα «Αἶρε!». Ὅφειλον τότε ὅλοι, καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται ἐν ὑπηρεσίᾳ, νὰ ἐγεροῦν καὶ νὰ σταθοῦν ἀκίνητοι ἀτενίζοντες πρὸς τὸ μέρος τῆς σημαίας. Τὸ αὐτὸ δέον νὰ γίνεται καὶ κατὰ τὴν ὑποστολήν, ἢ ὅποια γίνεται μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (μὲ τὴν φαινομενικὴν δύσιν, ὅταν τὸ ἄνω μέρος τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου ἐξαφανίζεται ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα).

Ἡ σημαία ἐπαίρεται πάντοτε πρὸς τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ εἰδικοῦ ἴστου τῆς σημαίας εἰς τὰ πλοῖα εἰς τὸ κέρασ (πίκ) τοῦ ἐπιδρόμου

ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται ἐν πλῶ ἢ εἰς τὸ στυλίδιον τῆς πρύμνης ὅταν εἶναι ἀγκυροβολημένον.

Ἡ σημαία ἐπαίρεται μεσίσιος ὅταν ὑπάρχει λόγος πένθους. Τότε ἐκεῖνος ποὺ κάνει ἔπαρσιν τὴν ἀνεβάζει πρῶτα ἕως τὸ κανονικόν τῆς σημείου, ποὺ ἀνεβαίνει πάντοτε καὶ κατόπιν τὴν κατεβάζει εἰς τὴν θέσιν τῆς μεσίσιου.

Τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἐκτὸς τῆς Ἐθνικῆς τῶν σημαίας, ὅταν εἶναι ἀγκυροβολημένα, ἐπαίρουν εἰς τὸ στυλίδιον τῆς πρῶρας μικρὰν σημαίαν, ὀνομαζομένην «ἐπίσημον». Τὸ ἐπίσημον τῶν ἐλληνικῶν πολεμικῶν εἶναι μικρὰ σημαία τῆς ξηρᾶς, τῶν γαλλικῶν μικρὰ γαλλικὴ σημαία, τῶν ἀγγλικῶν, τὸ Γιούνιον Τζάκ, τῶν ἀμερικανικῶν τὰ λευκὰ ἄστρα τῆς ἀμερικανικῆς σημαίας εἰς βάσιν κυανὴν, τῶν ἰαπωνικῶν ὁ κόκκινος ἡλῖος χωρὶς ἀκτίνας εἰς λευκὴν βάσιν, τῶν ἰταλικῶν τὸ οἰκόσημον τῆς Σαβοΐας κλπ. Ἐπίσης τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων, φέρουν ἓνα «ἐπισημῶνα» μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα ἐκάστου κράτους. Οὕτω ὁ ἐλληνικὸς ἐπισημῶνα εἶναι κυανοῦς μὲ μικρὸν λευκὸν σταυρὸν εἰς τὴν βάσιν. Ὁ ἀγγλικὸς λευκὸς μὲ τὸν σταυρὸν

τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κλπ. Χάρις εἰς τὸν ἐπισημίαν, ὁ ὁποῖος μένει πάντοτε ἐξημεμένος εἰς τὸ ἐπίσημον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ἤμπορεῖ κανεὶς εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸσον τὰ πολεμικὰ πλοῖα ὅσον καὶ τὰ λοιπὰ βοηθητικὰ αὐτῶν.

Ὅταν ἓνα ἔμπορικὸν πλοῖον συναντήσῃ εἰς τὸ πέλαγος πολεμικόν, ὑπάρχει κανὼν διεθνῆς, νὰ τὸ χαιρετᾷ μετὰ τὴν σημαίαν του, ὑποστέλλον καὶ ἐπαίρον πάλιν αὐτὴν ἀμέσως, τὸ δὲ πολεμικὸν ἀπαντᾷ μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὑποστέλλον ὅμως τὴν σημαίαν του μόνον μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἱστοῦ.

Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ συγχέῃς τὰ διάφορα πολεμικὰ πλοῖα μεταξὺ των, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ ξεχωρίζῃς τίς σημαίαις τῶν διαφόρων ἐθνῶν. Κάθε κράτος ἔχει ἐκλέξει ἰδικὰ του χρώματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν χρωμάτων εἶναι πολὺ περιορισμένος, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν διαφόρους συνδυασμοὺς. Οἱ Γάλλοι, Βέλγοι, Ἴταλοὶ κλπ. ἐτοπεθέτησαν τρία χρώματα καθέτως. Ἄλλοι ὅπως οἱ Ὁλλανδοί, οἱ Βούλγαροι, οἱ Γερμανοί, ἐτοποθέτησαν τὰ ἐθνικὰ των χρώματα ὀριζοντίως. Ἄλλοι τέλος ὅπως ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ Δανοί, οἱ Νορβηγοί, οἱ Σουηδοὶ κ. ἄ. ἐπροτίμησαν τὸν σταυρόν. (Τὸ Γιούνιον—Τζᾶκ τῆς ἀγγλικῆς σημαίας, ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς σταυροὺς, τὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου προστάτου τῆς Ἀγγλίας, τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου προστάτου τῆς Σκωτίας καὶ τὸν τοῦ Ἁγίου Patrick προστάτου τῶν Ἰρλανδῶν). Τὰ Μουσουλμανικὰ ἔθνη ἀποφεύγουν φυσικὰ τὸν σταυρόν καὶ τὰ ἄσπρα, καὶ προτιμοῦν τὰ χρώματα, κόκκινον καὶ πράσινον.

Ἐνα πρᾶγμα πολὺ σοβαρὸν, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ αὐτονόητον εἶναι καλλίτερον νὰ σοῦ τὸ πῶ διὰ νὰ ἀποφύγῃς λάθη σοβαρά, εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαίρῃς τίποτε ὑπεράνω μιᾶς Ἐθνικῆς Σημαίας.

Ἐὰν ποτὲ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑψώσῃς μετὰ τὸ αὐτὸ σηματοσχοῖνον μίαν ἐθνικὴν σημαίαν σημαίαν καὶ ἓνα ἄλλο οἷονδήποτε σῆμα, τότε ἢ ἐθνικὴ σημαία πρέπει νὰ τοποθετηθῇ ἄνωθεν τοῦ σήματος.

Πάντως αὐτὸ δὲν εἶναι κανονικόν, διότι δὲν πρέπει παρὰ μόνον μίαν σημαίαν ἢ σῆμα νὰ ἐπαίρωμεν εἰς ἕκαστον σηματοσχοῖνον. Ἐξαίρεσιν εἰς αὐτὸ ἀποτελοῦν τὰ σήματα τοῦ διεθνοῦς κώδικος τὰ ὁποῖα ἐπαίρονται πολλὰ συγχρόνως εἰς τὸ αὐτὸ σηματοσχοῖνον.

Ἐὰν ποτὲ θελήσῃς νὰ τιμήσῃς ἐπισήμους ξένους σου, ὑψώνης τὴν ἐθνικὴν των σημαίαν εἰς τὸν ἱστόν σου. Πρῶσεξε καλὰ νὰ μὴ τὴν ὑ-

ΜΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΠΙΝΕΛΙΕΣ

Τ' ἀγέρι φυσάει τὸ κῦμα τρελλὸ
Μὲ φούρκα ξεσπάει στὸν μαῦρο γιालό.
Μιὰ βάρκα ἀρμενίζει μὲ ἄσπρο πανί,
Παιδὶ τὴν ὀρίζει, πεταλοῦδα τρελλή.

Ἄγριεμένη ἢ θάλασσα μουγκρίζει μεσ' τὰ βρά-
χια.
Μακρὰ πετοῦνε τὰ πουλιά. ταράσσοντας τὰ στά-
χια.

Καράβι, μόνο, ἔρημο, παλεύει πέρα ἐκεῖ,
Μέσα του ψιθηριστὰ ὄλοι λὲν μιὰ προσευχή.

Ζέστη μεγάλη, κ' ἢ θάλασσα λάδι,
Πουθενὰ δὲν φυσάει τοῦ μπάτη τὸ χᾶδι
Στὸ λιμάνι μέσα, σὲ βάρκα μὲ δίχως πανιά
Ἰδρωμένος βαρκάρης τραβᾷ τὰ κουπιά.

Α'.

ψώσης οὔτε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου σημαίαν οὔτε ἀπὸ κάτω, διότι αὐτὸ θὰ εἶναι μεγάλη προσβολὴ διὰ τὴν σημαίαν ἢ ὁποῖα θὰ εὑρεθῇ ὑπὸ. Τὸ ὀρθὸν εἶναι νὰ ὑψώσῃς τὴν σημαίαν τοῦ τιμωμένου προσώπου ἢ ἔθνους εἰς τὸ ἐπίμηλον τοῦ ἱστοῦ σου, ἐὰν οὗτος εἶναι ναυτικὸς (εἰς αὐτὴν τὴν περιπτώσιν ἢ ἐθνικὴ σου σημαία θὰ ἔχῃ ἐπαρθῆ εἰς τὸ κέρας) ὅπως ἀκριβῶς γίνεται εἰς πολεμικὰ πλοῖα ὅπου ἢ σημαία τοῦ χαιρετωμένου προσώπου ἐπαίρεται εἰς τὸ ἐπίμηλον τοῦ ἐπιδρόμου. Ἐὰν ὁ ἱστός σου δὲν εἶναι ναυτικὸς, τότε ἠμπορεῖς νὰ ὑψώσῃς τὰς δύο σημαίας εἰς τὰ δύο ἄκρα μιᾶς κεραιᾶς αὐτοῦ ἢ ἀκόμη καὶ εἰς δύο χωριστοὺς ἀλλὰ ἰσοῦσφεις ἱστούς.

Τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν ὑψώνουν μεγάλον σηματοστολισμὸν τὸν ὁποῖον ὑποστέλλουν κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου μετὰ τῆς σημαίας. Ὁ μέγας σηματοστολισμὸς σχηματίζεται ἀπὸ τὰ σήματα τοῦ διεθνοῦς κώδικος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναμιζώμεν μετὰ αὐτὰ σημαίας ἄλλων κρατῶν. Ἐὰν θελήσωμεν νὰ πλουτίσωμεν τὸν σηματοστολισμὸν μας καὶ μετὰ αὐτάς, τότε πρέπει αἱ ἐθνικαὶ σημαῖαι νὰ εὑρίσκονται ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ σήματα τοῦ διεθνοῦς κώδικος καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μεταξὺ των.

Εἰς τὰ πλοῖα, ἐκτὸς τοῦ μεγάλου σηματοστολισμοῦ, ἐπαίρουν καὶ μικρὸν σηματοστολισμὸν. Οὗτος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐθνικὰς σημαίας ἰσαριθμούς πρὸς τοὺς ἱστούς τοῦ πλοίου ἐξημενάς εἰς τὰ ἐπίμηλα αὐτῶν.

Κατὰ τὴν ὥραν ναυμαχίας, τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐπαίρουν πάντα μικρὸν σηματοστολισμὸν.

(Ἐκ τοῦ «Embarras garçon»)

ΑΕΤΟΣ

Θά ἤθελα νὰ μὲ γνωρίσετε ἀγαπητὰ μου παιδιὰ διὰ νὰ ξεύρετε καὶ σεῖς τὰς τόσας ἀρετὰς μου καὶ τὰ ὀλίγα μου ἑλαττώματα.

Εἶμαι ὠραῖος, ὑπερήφανος, στακτὺς συνήθως. Τὸ ἀνάστημά μου διὰ πουλὶ πού εἶμαι εἶναι ἀρκετὰ μέγανον, ἡ δύναμίς μου ἀπερίγραπτη, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς ἠμπορῶ νὰ σηκῶσω ὀλόκληρη κλώσσα μὲ τὰ πουλιὰ της, κι' ἀκόμη καὶ μικρὸν πρόβατον. Λοιπὸν διὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν βιογραφίαν μου:

Ἐγεννήθηκα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου, δίπλα μου ἓνα δίδυμο ἀδελφάκι πού μόλις κι' ἐκεῖνο εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ αὐτὸ του καὶ μαζί κρυώναμε ἀπὸ τὸ κρύο τοῦ ὕψιμου χειμῶνος. Ἀκόμη τὰ πτερά μου δὲν εἶχαν βγεῖ καὶ διὰ τοῦτο εἶχα ἓνα παλῆ ἄλλο τριμμένο πανωφόρι τοῦ πατέρα μου πού ἔμοιαζε ἀπὸ τὸν καιρὸ σὺν βελούδο.

Μόλις ἔβγηκα ἀπὸ τὸ αὐτὸ μου λοιπὸν ἐκοίταξα γύρω μου, νομίζω, καὶ ἐθαύμασα τὸ ἔργον τῶν γονέων μου. Ἐπάνω εἰς μίαν κορυφὴν καμμιὰ 1000 μέτρα ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, εἶχαν κτίσει ἓνα πλατὺ στρογγυλὸν πύργον 1 1/2 μέτρον φαρδὺν καὶ 30 πόντους ὑψηλὸν, αὐτὴ ἦταν ἡ φωλιὰ μας ἡ καλιὰ μας ὅπως τὴν λέμε στὴν ἀείσιον γλῶσσα μας. Σιγὰ σιγὰ μεγάλωνα τρώγοντας μέσα ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου λαχταριστὰ φρέσκα ψαράκια, κομμάτια κύκνου, καβούρια καὶ ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ ψυχὴ μου. Μιὰν ἡμέραν μετὰ 3 1/2 περίπου μῆνας οἱ γονεῖς μου μοῦ ἔδωσαν τὸ πρῶτον μάθημα πετάγματος πού χάρις εἰς τὴν ἔξυπνάδα μου ἦτο σχεδὸν καὶ τὸ τελευταῖον. Ὅταν ἤμουν μικρὸς ἤμουν τόσο ἄσχημος πού ἂν δὲν μοῦ ἔκουβε ἡ μητέρα μου τὸν καθρέπτην καὶ ἔβλεπα τὸν ἑαυτὸν μου μέσα ἀσφαλῶς θὰ αὐτοκτονοῦσα ἀπὸ ἀγανάκτηση. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ὁμόρφαινα καὶ τώρα εἶμαι ἔτσι ὠραῖος μὲ τὸ ἀσπριδερὸ μου κεφάλι σὺν τὸ καπέλλο τῶν ναυτῶν καὶ τὰ σκοῦρα μου πτερά σὺν τὰ σκοῦρα τους ροῦχα, πραγματικὸς θαλασσοετὸς, καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀπαδείξω τὴν ἀλειυτικὴν μου δεινότητα ἀρκεῖ νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν μικρὴν ἱστορίαν. Κάποτε ὅταν πετοῦσα κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσα εἶδα ἓνα ὠραῖον μικρὸ ψαράκι μὲ μυτερὴν μύτη πού οἱ συντροφὸί μου μοῦ εἶπαν ὅτι ἀπὸ αὐτὸ βγαίνει τὸ μαῦρον χαβιάρι, πού σεῖς οἱ ἄνθρωποι τόσον πολὺ ἐκτιμᾶτε. Δὲν χάνω λοιπὸν καιρὸν ὁρμῶ καὶ κατεβαίνοντας ἀπότομα γαντζώνω τ' αἰτσα-

λένια μου νύχια εἰς τὴν ράχην τοῦ δυστυχισμένου ψαριοῦ. Αὐτὸ ὅμως θαρραλέον φεύγει σὺν βέλος πρὸς τὰ ἔμπροσ προσπαθώντας νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ μὲ πνίξῃ, ἄδικα ὅμως, εἶμαι πολὺ βαρὺς, ἔτσι εἰς τὸ τέλος νικῶ καὶ τὸ βράδυ μὲ τὴν ἡσυχίαν μου τρώγω τὸ περίφημο μαῦρον χαβιάρι του. Ἔτσι μὲ βρῆκε τὸ φθινόπωρον καὶ ἦτο καιρὸς πλέον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς μου γονεῖς καὶ νὰ εὗρω καὶ ἐγὼ μιὰ καλὴ καὶ εὐμορφη ἀετίνα διὰ νὰ ζήσω μαζί της τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς μεγάλης μου ζωῆς. Τώρα πού σᾶς γράφω αὐτὰ ἔχω ἤδη ἔξη παιδιὰ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχω τόσα παιδιὰ καὶ πρέπει νὰ τὰ τρέφω ἀναγκάζομαι καὶ κοιμοῦμαι πολὺ ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ πάλιν πρῶτ'—πρῶτ' φεύγω εἰς τὸ κυνήγι. Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι ὑπερήφανος ἰσπότης πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ τὰ ἑλαττώματά μου. Λοιπὸν μάθετε ὅτι εἶμαι αἰμοχαρὴς πεισματάρης καὶ ἀρπαξ. Τὰ δυστυχισμένα κοτόπουλα, ἀρνάκια καὶ πολὺ μικρὰ ζῶα ὅταν μὲ βλέπουν ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν τρέμει ἡ ψυχούλα τους μὴ κατεβῶ καὶ τὰ πάρω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς καλῆς των μητέρας καὶ διὰ νὰ μὴν τὸ παίρνετε καὶ πολὺ ἐπάνω σας σεῖς οἱ ἄνθρωποι σᾶς λέγω ὅτι πολλακις ἔχω φάγει καὶ δικὰ σας παιδιὰ, ἀλλὰ τὰ εὗρηκα ὀλίγον ἄνοστα. Ἐγὼ ὁ θαλασσοετὸς ἀγαπῶ πολὺ τὴν θάλασσαν καὶ ἔτσι δὲν σκοπεύω νὰ τὴν ἀφίσω παρὰ μόνον ὅταν πεθάνω. Μὴν νομίζετε ὅτι εἶμαι ξένος, ὄχι εἶμαι Ῥωμῆος. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰς Κυκλάδας, ἀλλὰ ἔχω καὶ ἀδελφοὺς παρὰ ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν στὴν Ἀμερικὴ.

Δ. Μ.

Ἐνας χωρικὸς ταξιδεὺς μὲ τὸ τρεῖνο. Βγαίνει ἀπὸ τὴν τρέλην του μίαν πελωρίαν πίπαν καὶ ἀπευθυνόμενος εὐγενικὰ πρὸς μίαν κυρίαν πού κάθεται ἀπέναντι του λέγει:

— Σᾶς πειράζει ὁ καπνὸς, κυρία μου;

— Πολὺ κύριε

— Τότε πρέπει νὰ κατεβεῖτε, διότι ἐγὼ θὰ καπνίσω.

Ἄδιδάσκαλος: Πότε κόπτομεν τὰ μήλα, Γιάννη;

ἌΓιάννης: Ὅταν ὁ φύλαξ δὲν εἶναι ἐκεῖ, Κύριε.

Θέλετε, Κύριε, νὰ διδάξω Ὀδὴν εἰς τὸν υἱὸν σας; ἔχει φωνήν;

Ἄ! ἀπὸ αὐτὸ, ἄλλο τίποτε. Μὲ τὸν παραμικρὸν μπάτσον ἔχει διὰ δύο ὥρας τουλάχιστον νὰ φωνάζῃ.

ΤΑΞΕΙΔΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

Εύρισκόμεθα εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν καρδιά τῆς ζούγκλας τοῦ Σκονί, μερικὰ μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν πόλιν τοῦ Τζάμπιλορ. Ἐχει νυκτώσει καὶ δὲν ἀκούεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν θόρυβον ἑνὸς ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ τοῦ Βαιγκούγκα.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ σελήνη ἀνατέλλει καὶ πλημμυρίζει μὲ τὸ φῶς τῆς τῆς ἀνοιγμο ὄπου στεκόμεθα. Βλέπομε μιά κορυφὴ λόφου γυμνῆ, στρωμένη με πέτρες καὶ χαλίκια, περιτριγυρισμένη ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὴν πυκνὴν ζούγκλα, γεμάτη ἀπὸ σκιῆς ποὺ κυνηγοῦν. Αἰφνιδίως κάπου μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα ἀκούεται τὸ οὐρλιασμα ἑνὸς λύκου, κατόπιν ἄλλο καὶ ἄλλο, ἕως ὅτου ὀλόκληρος ἡ ζούγκλα ἐγένισε ἀπὸ ἕνα ἐκνευριστικὸν θόρυβον. Ἄν εἶσαι γνῶστης τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ τῆς ζούγκλας θὰ τὸ ἀντιληφθῆς τί τραγουδοῦν, προσοχή! ἄκου! Εἶναι τὸ νυκτεριὸν τραγοῦδι τῆς ζούγκλας :

Τώρα τὸ γεράκι μᾶς φέρνει τὴν νύκτα.

Ποῦ ἐλευθέρωσεν ἡ Μάγη, ἡ νυκτερίδα.

Τὰ ποίμνια εἶναι κλεισμένα σὲ στάνες καὶ καλύβια.

Γιατὶ ἐλεύθερα τριγυροῦμε ὡς τὸ πρωί.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ρώμης.

Τῆς ἰχνηλασίας, τοῦ καρτεριοῦ καὶ τῆς ἐπιθέσεως.

Ἔ! Ἀκούτε τὴν κραυγὴ : καλὸ κυνήγι εἰς ὄλους.

Ποῦ τηροῦν τὸν νόμον τῆς ζούγκλας.

Τὸ τραγοῦδι πλησιάζει· μερικὲς σκιῆς βγαίνουν με προσοχὴ ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ κἀθόνται ἤσυχα γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον ἐπίπεδον βράχον, ποὺ στεφανώνει τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Εἶναι λύκοι τῆς Ἀγέλης τοῦ Σκονί, νέοι καὶ γέροι, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, συναθροίζονται διὰ τὸ συνέδριον τῆς Ἀγέλης, ποὺ συνέρχεται μιά φορὰ τὸν μῆνα, σὴν πανσέληνον.

Ἡ συζήτησις εἶναι σύντομος· μερικὰ κουτάβια κυλίσονται εἰς τὸ κέντρο τοῦ κύκλου συγκαταμένα λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς περιστάσεως.

Τὰ ἔχουν φέρει διὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὰ ἐπιθεωρήσουν οἱ ἄλλοι λύκοι. Κατόπιν γίνονται δεκτὰ εἰς τὴν ἀγέλην καὶ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ τρέχουν, ὅπου θέλουν καὶ ἕως ὅτου σκοτώσουν τὸν πρῶτον τῶν ταῦρον δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα λύκον νὰ τὰ σκοτώσῃ.

Καθὼς ψυθιρίζαμε μεταξύ μας κάποιος ἐπῆρε θέσιν εἰς τὸν μεγάλον ἐπίπεδον βράχον. Ὁ Ἀκέλας, ὁ γέροντος γκριζὸς λύκος, ποὺ ὡδηγεῖ τὴν Ἀγέλην χάρις εἰς τὴν δυνάμιν του καὶ τὴν

ΠΩΣ ΕΟΡΤΑΣΑ

Σὲ μίαν παλαιὰν ἐκκλησίαν, ἐπάνω εἰς τὸ βουνό, κτυποῦν γιορτερὰ οἱ καμπάνες. Σιγὰ καὶ λίγοι—λίγοι μαζεῦονται οἱ κάτοικοι τῶν γύρω καὶ γρήγορα χωρὶς θόρυβου καὶ μετὰ ἀνάυξη πιάθουν τὶς θέσεις τους στὸν μικρὸν «Ἀη-Δημήτηρ».

Κι' ἐγὼ, ἐκεῖ σὲ μιά γωνιά, σκεπασμένος ἀπὸ τὴν βαρεῖά σκιὰ ποῦ κάπου—κάπου διακόπτουν οἱ λάμπει μερικῶν κεριῶν ἀρχίζω τὴν ἡμέρα μου ὅπως κάθε χρόνο. Ἀπαλοὶ χάνονται στὸ σκοτάδι οἱ ψαλμοὶ καὶ καμμιὰ φορὰ ἕνα ἀπότομο ἀνέβασμα τῆς φωνῆς δίνει καινούργιον τόνον σὴν σιγανὴν προσευχὴ τῶν πιστῶν. Γεμάτη κατάνυξη ἐξακολουθεῖ ἡ θεϊκὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία κι' ὅταν τελειώνει ἐνώνει σὴν ἴδια ἰδέα τοὺς λίγους ἐκτελεστὰς τῆς.

Εἶναι ὅμως μεγάλη ἡ μέρα κι' ὁ ἱερεὺς δὲν σταματᾷ ἐκεῖ. Ἀφοῦ εὐχήθηκε σ' ὄλους καὶ τοῦ χρόνου μετὰ συγκινημένη φωνὴ τοὺς λέει : «Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας ἀνέτειλε μιά μέρα δόξης καὶ εὐτυχίας. Σὰν τώρα καὶ τότε, σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, σ' ὅλα τὰ μέρη τὰ ἑλληνικά, παντοῦ σὰν μιά ψυχὴ οἱ Ἕλληνες ὅλου τοῦ κόσμου ἐνώναν τὶς εὐχαριστίες τους στὸν Θεὸ γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ ἔδωσε σὴν Φυλῆ.

Θυμᾶμαι τότε 25 χρόνων παλληκάρι ἤμουν καὶ γὼ μ' ὄλους σὴν πιὸ συγκινητικὴν λειτουργίαν τῆς ζωῆς μου. Στὴν ἐλεύθερη Θεσσαλονίκη, κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ καθαρὸ οὐρανὸ ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς συναγμένους σὴν πλατεῖα τῆς Ἁγίας Σοφίας ἔβανε τὶς πρῶτες εὐχαριστίες του στὸν ὑψιστὸν μὲ τοὺς ἐλεύθερους πιά Ἕλληνες. Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἄκουσε καὶ λένε πὼς τότε τοὺς ὑποσχέθηκε κάτι ποῦ τότε δὲν ἔγινε μὰ καὶ ποῦ, σὰν θεϊκὴ ὑπόσχεσις, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ. Κάτι ποῦ δὲν ξέρω οὔτε ἐγὼ οὔτε ἐκεῖνοι μὰ καὶ ποῦ ὅλοι περιμένουμε χωρὶς νὰ κουρασθοῦμε. Π.

πεῖραν του, εὐρίσκεται ἐκεῖ ξαπλωμένος· ἦλθε τόσο ἤσυχος, ὥστε δὲν παρετηρήσαμε τὴν ἀφίξιν του. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἀγέλης τείνουν τὸ ρύγχος των πρὸς τὴν σελήνην καὶ κραυγάζουν γιὰ νὰ χαιρετίσουν, εἰς τὴν ἀρχὴν καθημένοι τὰ ἰσχία των καὶ κατόπιν πηδῶντες ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ὅταν τελειώνουν, ὁ Ἀκέλας σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ φωνάζει, «Γνωρίζετε τὸν νόμον—Γνωρίζετε τὸν νόμον. Κυτιάζεται καλὰ λύκοι! καὶ οἱ λύκοι ἐπαναλαμβάνουν. Κυτιάζετε καλὰ, κυτιάζετε καλὰ ὧ λύκοι. Ἐνα ἕνα τὰ λυκόπουλα ὡδηγοῦνται ἐμπρὸς καὶ κάθε λύκος τὰ ἐξετάζει παρατηρητικὰ.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΥΡΙΟ ΕΧΩ ΕΚΔΡΟΜΗΝ...

Είναι μιὰ ωραία σκέψις. Προϋποθέτει τόσας ευχαρίστους απολαύσεις πού γεμίζει ἀπὸ εὐτυχίαν ὁ νοῦς σου. Ἄλλὰ ὅπως διὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς καὶ τὸ ἐλάχιστον, πρέπει νὰ κουρασθῇ ὀλίγον, οὕτω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περιστασίν πρέπει ἀπὸ πρὶν νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ μάλιστα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν τόσον μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς ἐκδρομῆς ἕνα πονεμένο πόδι ἢ ἕνα κακοφτιαγμένο σακκίδιον.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν τὸ πρῶτον μπῆκα εἰς τὴν ομάδα ὁ ἐνωματάρχης μου μὲ ἄφισε νὰ κάμω τὴν πρώτην μου ἐκδρομὴν χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ὁδηγίαν καὶ εἰς τὸ τέλος ὅταν μὲ πρισμένο τὸ ἕνα πόδι καὶ μὲ ὀλίγον πονεμένη τὴν πλάτην ἐπέστρεφα σπίτι μου, μοῦ ἔδωσεν ἕνα σημεῖωμα καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ διαβάσω προσεκτικὰ:

«Ἄλλην φορὰν, ἔγραφε τὸ σημεῖωμα, πρὶν ἐκκινήσῃς δι' ἐκδρομὴν κάμε τὰς ἀκολουθούσας ἐτοιμασίας:

1) Κἀθίσε καὶ σκέψου πὸν θὰ ἐκδράμῃς. Ἄν ἔχῃς χάριτην μελέτησε τὰ περιχώρα. Πάρε πάντως κάθε δυνατὴν πληροφορίαν, ὠρισμένως θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ.

2) Μάθε τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους, τὸ εἶδος τῶν δένδρων, ὅπως καὶ τὰ νερά. Ἄπὸ αὐτὰ θὰ ἐξαρτηθῇ ἂν θὰ πάρῃς κοντόν, ἂν θὰ χρειασθῇς παγοῦρι, ἂν θὰ φορέσῃς ἀρβύλλες καὶ τὸ εἶδος τῶν ἐνδυμάτων σου.

3) Ἐξέτασε ἕνα ἕνα καὶ προσεκτικὰ ἐτοιμάσε τὰ ἐξαρτήματά σου. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ παπούτσια θὰ προσέξῃς νὰ εἶναι γερά καὶ νὰ δείχνουν ὅτι θὰ βασιτάξουν τὰς ὥρας πὸν θὰ βαδίσης εἰς τὸν διπλάσιον ἀριθμὸν ἐκείνου πὸν ὑπολογίζεις. Ἄν πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσῃς ἀρβύλλες, μὴ λησμονήσῃς νὰ τὰς ἀλείψῃς μὲ ρετινόλαδον ἢ μὲ βαζελίνην διὰ νὰ μαλακώσουν καὶ νὰ μὴ σὲ κτυπήσουν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πορείας. Ὅταν ἐπιστρέψῃς θὰ τὰς καθαρίσῃς καλὰ καὶ θὰ τὰς γεμίσῃς μὲ παληόχαρτα διὰ νὰ μὴ μαζέψουν καὶ δὲν σοῦ χωροῦν. Καλὸν εἶναι γὰ φορῆς διπλὴς κάλτσες, διότι μετριάζουν τὸν ἐρεθισμὸν πὸν προέρχεται ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ σοῦ κρατοῦν τὸ πόδι ζεστόν καὶ ἐλεύθερον ὄλην τὴν ἡμέραν, πρέπει νὰ εἶναι μάλλινες, ἀφ' ἑνὸς μὲν, διότι κρατοῦν μίαν σταθερὰν θερμοκρασίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι εἶναι πλέον μαλακὰ καὶ πλέον εὐχάριστοι εἰς τὸ πόδι.

Ἐπειτα θὰ προχωρήσῃς εἰς τὰ λοιπὰ ἔξαρ-

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἄπὸ τῆς 18ης Νοεμβρίου ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν μιὰ παλαιὰ μας ἰδέα. Ἡ ἐνωμοτία μας θέλουσα νὰ διαδώσῃ ὅσον ἤμπορεῖ περισσότερον τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ διάβασμα ἴδρυσεν τὴν δανειστικὴν τῆς βιβλιοθήκην.

Εἰς αὐτὴν, μὲ τοὺς πλέον συμφέροντας ὄρους, θὰ εὔρουν οἱ προδσκοποὶ ὅλα τὰ βιβλία πὸν ἤμποροῦν νὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν, ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ εἰς διαφόρους γλώσσας.

Εἶναι ἀνοικτὴ κάθε: Τρίτην. Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν 6—8 μ. μ. εἰς τὴν Λέσχην τῆς 3 Ο.Ν.Α.

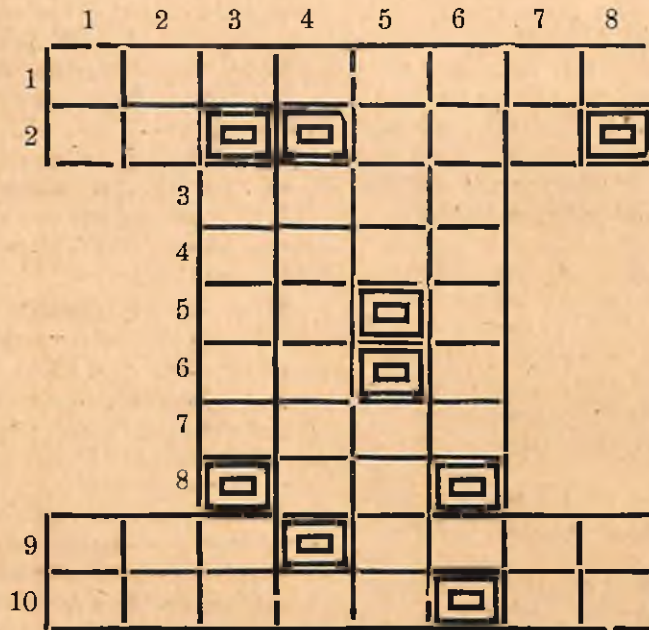
Διὰ πληροφορίας ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ ἀπευθυνθεῖτε κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς εἰς τὴν Λέσχην τῆς 3 Ο.Ν.Α. Ἅγιος Νικόλαος Πευκακίων ἢ εἰς τὸν ἐν/αρχὴν Ἰ. Μαρινόπουλον 54—208 καὶ εἰς τὸν Α. Ἰωαννίδην 23—226.

τῆματα τῆς στολῆς σου. Ἄναλόγως τοῦ καιροῦ θὰ φορέσῃς φανέλλαν ἢ ὑποκάμισον, μπερὲ ἢ καπέλλον ναυτικόν. Τέλος θὰ φθάσῃς εἰς τὸ σακκίδιον. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐτοιμάσῃς καθ' ὅλα μόνος σου ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους. Νὰ θέσῃς μέσω ὅ,τι σοῦ εἶναι τελείως ἀπαραίτητον καὶ μὲ πολλὴν τάξιν. Τὸ κάθε τρόφιμον νὰ εἶναι τυλιγμένον εἰς ἕνα καθαρὸν ἀδιάβροχον χαρτὶ καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος ν' ἀνοιξῇ κατὰ τὴν πορείαν καὶ νὰ σὲ λερώσῃ. Ὅλα νὰ εἶναι τοιοῦτοτρόπος τοποθετημένα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ῥαχέως σου καμμία ἐξέχουσα γωνία, πὸν ἤμπορεῖ νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ κατὰ τὴν πορείαν. Τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ πηροῦνι νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ τυλιγμένα εἰς ἕνα καθαρὸν χαρτὶ καὶ νὰ ἔχῃς πάντοτε μαζὺ σου κάτι τὶ καθαρὸν, χαρτὶ ἢ πανί, διὰ νὰ ἀπλώσῃς εἰς τὸ χῶμα καὶ νὰ τοποθετήσῃς εἰς αὐτὸ τὰ φαγητά σου.

Ἐχε μαζὺ σου καὶ χαρτὶ καὶ μολύβι, πάντα θὰ εὔρῃς κάτι πὸν θὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ καὶ θὰ ἤμπορῆς νὰ τὸ σημειώσῃς.

Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐτοιμάσῃς ὅλα καὶ κανονίσῃς τὸ ξυπνητῆρι σου, πέσε, κοιμήσου καὶ ὄνειρεύσου τὴν ἀδριανὴν ἡμέραν γεμάτην παιγνίδια καὶ χαρὰν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μὲ καλὸν καιρὸ πολὺ διασκεδαστικές.
- 2) Ἴβου, ὄριστε. Μπαταρίες.
- 3) Βουβὸς μάρτυς τῶν ἐξομολογήσεων.
- 4) Τὸ τυρὶ εἰς τὴν γαλλικὴν «γυρίζει».
- 5) Ἄρθρο.
- 6) 6.
- 7) Κατὰ τὴν μυθολογίαν εἶναι καὶ ὁ ἥλιος.
- 8) Ἄρθρο.
- 9) Ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι αὐτὸ καὶ τὸ ἀντίθετό του πρέπει νὰ εἶναι ἀκριβῆ. Μιά δουλειὰ εἶναι καλὴ ὅταν γίνεται...
- 10) Ὅταν παρασχολεῖται ὁ γείτων μας μὲ αὐτό, μᾶς κατεβαίνει τρέλλα. Μέσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Μέσα.
- 2) Κυρία.
- 3) Πόλις τῆς Γαλλίας. Λουλούδια.
- 4) Γιὰ νὰ ἐργασθῆ ὁ ψωμάς, πρέπει ἀρκετὰ προηγουμένως νὰ ἔχη δουλέψῃ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο.
- 5) Ἐκεῖ πού. Μὲ ἓνα Σ στὸ τέλος εἶναι ἓνα κακὸ αἶσθημα· χωρὶς, ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ.
- 6) Σκοπὸς κοσμικῆς συναντήσεως καὶ συγχρό-

ως ἀγαπημένο πασατέμπο τῶν Ἀμερικανῶν ... καὶ τῶν μαθητῶν.

7) Ἐξω. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν σημαίνει βεβαίως.

8) Δὲν εἶναι βέβαιοι.

Παπαρθὺνα ΦΖ

Λύσις προηγουμένου σταυρολεξοῦ

Ὁριζοντίως.

1) Ἀγαμέμνων, 2) Χρῆ, Ἰαίνα, 3) Αἰδώς, Υς, 4) Ἰφιγένεια, 5) ὄσα, Λέρα, 6) ἰς, Σης. Ρίς, 7) Ὀῦσι, Ἔνα, 8) Ἄν, Υοπ 9) Σάρο Σνς, 10) Ἐῖς, Ζῶα.

Καθένως.

1) Ἀχάϊος Ἄσσ, 2) Γρίφος, Ναι, 3) Ἀηδία, Ρς, 4) Ωγ. Σύνκα, 5) Εὔσεβης, 6) Μά, Στάζω, 7) Νικελ, 8) Ὠν Ἰερύς, 9) Ναυαρίνος, 10) Ἄσαπος.

Ἀφηρημάδες μεγάλων ἀνδρῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Arago ἔβαλε κάποιε τὸ χρονόμετρο του νὰ βράσῃ καὶ κοίταζε τὸ αὐτὸ πού ἐκράτη εἰς τὰ χέρια του.

Ὁ Edison θέλων νὰ ρίψῃ ἓνα γραῦμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἔρριψε τὰ γυαλιὰ του ἀφοῦ τὰ ἔκλεισε τρῶτα εἰς τὴν θήκην των καὶ γύρισε σπίτι του μὲ τὸ γραῦμμα στὰ χέρια.

Ὁ Alphonse Denet τρομερὰ μύωψ ὅπως ἦτο ἐξῆται συγγνώμην πρὸς ἓνα τραπεζάκι πού εἶχε σκουνητήσει, ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα λεπτά. Α²

ΚΕΡΚΥΡΕΪΚΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

Ἐκατὸ μέτρα πρὶν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνουῦ, χωμένο μέσα εἰς τὰ πεῦκα καὶ τὰ λουλούδια ὑψώνεται τὸ Ἀχιλλεῖον, ὁ βουβὸς μάρτυς τῶν δυστυχησμένων στιγμῶν τῆς Ἑλισάβετ.

Τὸ Ἀχιλλεῖον! Αὐτὴ ἡ λέξις γεμάτη θαυμασμὸ γεμάτη εὐσέβεια προφέρεται ἀπὸ ὄλους ὄσους ἔχουν τὴν τύχην νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ πολῦτιμον αὐτὸ στολίδι τῆς Κερκύρας. Ὅλα μέσα του μαρτυροῦν τὸν πόνον, τὴν εὐαισθησίαν, τὴν ὠραιολατρείαν καὶ τὴν μελαγχολίαν πού ἐγέμιζαν τὴν γυναικείαν καὶ τόσον δυστυχησμένην ψυχὴν τῆς αὐτοκρατείας.

Μόλις εἰσερχόμεθα βλέπομεν ἔμπρὸς τὸ κτίριον, ἀριστερὰ μίαν ἀλέαν ἀπὸ κυπαρίσσια, καὶ δεξιὰ ἓνα ἀγαματάκι πέτρινο. Προχωρῶντας ἀκόμη ὀλίγον φθάνομεν εἰς τὴν πλατείαν τῶν ἀγαμάτων ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δεσπόζει ἓνας πελώριος Ἀχιλλεὺς μὲ μορφὴν Κάϊζερ.

Ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος ἀρχίζουν αἱ σκάλες πού φθάνουν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πανύψηλα δένδρα προχωρῶντας εἰς τὰ στενὰ μονοπάτια αἰσθανόμεθα ἓνα σφιξιμον εἰς τὴν καρδιά μας, καὶ τὸ σὰν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν δυστυχίαν Ἐκείνης πού ἔζησεν ἐκεῖ.

Μέσα, τὸ παλάτι μὲ τὰ ὠραιότατα ἀγάλματά του μὲ τὰς ἀξιολόγους εἰκονογραφίας του, τὰς κλίμακας, τοὺς τάπητας, τὴν ἐπίπλωσίν του τὴν ἐκκλησοῦλα του, αἰσθανόμεθα πὼς εὐρισκόμεθα εἰς ἓνα χώρο ἱερό. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν πλέον φεύγωμεν ἀπὸ τὸ Ἀχιλλεῖον μὲ τὴν ψυχὴν μας γεμάτην ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐντυπώσεις ἀφίνομεν ἄθελα τὴν σκέψη μας νὰ πετιᾶ ὀλίγα χρόνια πίσω, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα, τοὺς θάμνους τοὺς σκίνους καὶ τὰ λουλούδια, εἰς ἓνα ἀπόμερον μονοπάτι πού μιά γυναίκα βασίλισσα προχωρεῖ ἴσια ἔμπρὸς τῆς μὲ θλιμένην καρδιά, κρύβοντας μακρὰν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τὸν πόνον τῆς, καὶ σκορπώντας τον στὸ μυρωμένο ἀεράκι τοῦ Ἀχιλλείου.

ΜΑΪΜΟΥ Ἡ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πολλὲς φορὲς θὰ σοῦτυχε νὰ πάρῃς μέρος ἢ νὰ μείνῃς ἀχροατῆς σὲ κουβέντες φίλων σου πού τὶς κρίνεις ἀκατάλληλες γιὰ Προσκόπους μόνον καὶ μόνον γιὰτι φοβόσουνα ὅτι ἂν ἔδειχες δυσαρέσκεια θὰ σὲ χαρακτήριζαν κοροϊδευτικά «καλόπαιδο» καὶ θᾶχανες τὴν φιλία τους. Ἄλλες φορὲς πάλιν τιμωρήθηκες ἀπὸ κανένα δάσκαλο διότι ἔκανες ἀστεία ἢ φασαρία τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος γιὰ νὰ φανῆς στοὺς συμμαθητὰς σου ὅτι εἶσαι γενναῖος καὶ ὅτι δὲν φοβᾶσαι τὸν δασκαλο.

Καὶ ἴσως ἴσως κάποτε καὶ μὲ πράξεις νὰ θέλησες νὰ μιμηθῆς τὴν παρέα σου καπνίζοντας ἢ κάνοντας ὅ,τιδήποτε ἄλλο πού δὲν σὲ εὐχαριστεῖ ἀτομικά, μόνον καὶ μόνον γιὰτι θέλησες κι' ἐσὺ νὰ φανῆς «μεγάλος» καὶ νὰ μὴν πέσης στὴν ὑποτίμηση τῶν ἄλλων συνομιλήκων σου.

Βέβαια δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι εὐκολο νὰ ἐναντιωθῆς κανεὶς σὲ πολλὰ παιδιά πού θὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ τὸν κοροϊδεύουν, οὔτε ὅτι ὄλοι μας δὲν κάνουμε πράγματα πού τὰ κρίναμε ὡς ἄσχημα ἐπειδὴ μᾶς παρέσουσαν οἱ ἄλλοι.

Σκέφθηκες ὁμως ποτὲ σου, φίλε μου, ὅτι κάνοντας αὐτὰ τὰ πράγματα πού εἶπα παραπάνω δὲν εἶσαι τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιά μαίμου; Μιά μαίμου ἂπ' αὐτὲς πού τὶς σέρνουν στὸ δρόμο μὲ μιά ἀλυσίδα καὶ ἓνα χαλκὰ στὴ μύτη—δείγμα δουλείας—καὶ ἡ ἀλυσίδα πού σὲ σέρνει λέγεται ἡ ἐκτίμησις τῶν δῆθεν φίλων σου.

Σκέφθηκες ποτὲ σου αὐτὰ—οἱ ἀταξίες, τὸ κάπνισμα—πού ἐσὺ νομίζεις ὅτι σὲ δείχνουν μεγάλο δὲν δείχνουν τίποτα ἄλλο παρὰ ὅτι εἶσαι ἀκόμα ἓνα ἀνανδρο μικρὸ παιδάκι; Ἀνανδρο γιὰτι δὲν ἔχεις τὴν τόλμη νὰ ἐναντιωθῆς στοὺς συνομιλήκους σου καὶ φοβᾶσαι μήπως σὲ κοροϊδέψουν.

Καὶ μικρὸ παιδάκι, γιὰτι μόνον ἓνας πού εἶναι ἀκόμα πολὺ μικρὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἔξωτερικὰ σημάδια γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶναι μεγάλος.

Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ δείξῃς ὅτι μεγάλωσες πραγματικά πρέπει νὰ φανῆς γενναῖος. Γιὰτι βέβαια χρειάζεται γενναίότης γιὰ νὰ ἐναντιωθῆς σὲ τόσα παιδιά πού θὰ σὲ κοροϊδέψουν. Θὰ σὲ κοροϊδέψουν ὁμως μόνο στὴν ἀρχή. Ἐπειτα θὰ τὸ συνηθίσουν σιγὰ σιγὰ πὼς ἐσὺ εἶσαι καὶ διαφορετικὸ ἂπ' αὐτοὺς καὶ σὶὸ τέλος θᾶρθῃ στιγμὴ πού πραγματικά θὰ σὲ θεω-

ΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΥΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ :

Π. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

ΑΙΟΛΟΥ 19

ροῦν ἀνώτερό τους. Μὴν νομίσεις ὅμως ὅτι θὰ στὸ δείξουν φανερά. Ὁχι! Θὰ τὸ καταλάβης ὅμως στὴν στάσι τους καὶ στὴν ὁμιλία τους. Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι οἱ προσπάθειές τους νὰ σὲ κάνουν ὁμοῖό τους δὲν εἶχαν ἄλλη αἰτία ἀπὸ τὴν ζήλεια. Ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ γίνουν πραγματικοὶ ἄνδρες ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅταν ὅμως σὲ δοῦν νὰ τραβᾷς τὸ δικό σου δρόμο καὶ νᾶσαι χαρούμενος γι' αὐτό, κι' ἀκόμα περισσσότερο δὲν φαίνεσαι μικροπρεπὴς οὔτε τῶχεις πάρει πάνω σου ἐπειδὴ νομίζεις πὼς εἶσαι καλλίτερός τους ἀλλὰ δείχνεις πραγματικὴ ταπεινωσύνη καὶ τοὺς φέρεσαι μὲ ἀγάπη τότε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ σὲ θαυμάσουν καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσουν.

Πρόσεξε ὅμως γιατί αὐτὸ τὸ δεύτερο — δηλ. τὸ νὰ εἶσαι ταπεινὸς καὶ νὰ μὴ τοὺς περιφρονῆς — εἶναι καμμιά φορὰ δυσκολώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Μὲ τὸ νὰ ἀποσπασθῆς ἀπὸ τὴν κακὴ τους ἐπιρροὴ κάνεις ἓνα μεγάλο καλὸ στὸν ἑαυτό σου.

Μὲ τὸ νὰ μπορέσης ὅμως μὲ τὴν ταπεινωσύνη σου καὶ τὴν ἀγάπη σου νὰ τοὺς βοηθή. νὰ γίνουν καλλίτεροι, κάνεις ἓνα μεγάλο καλὸ σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐκπληρώνεις τὸν ἀληθινὸ σου προορισμὸ μέσα στὴ ζωὴ.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Τὸ ἔργο εἶναι δύσκολο, ἀλλὰ ἡ νίκη τόσο μεγάλη ὥστε ἀξίζει ὅλες τίς δυσκολίες, τίς θυσίες καὶ τοὺς κόπους.

σ. δ.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΑΡΧΙΝΑ...

Σὲ μιὰν πλαγιὰ βουνοῦ, χρυσομένη ἀπὸ τῆς δύσεως τὰ φῶτα, ἤσυχη καὶ μακρυνὴ ἀπὸ κάθε θόρυβο, μαγευτικὰ πλασμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ δημιουργοῦ, ξυληῶ καὶ πάλιν τὸ παλὸ ἐκεῖνο τραγοῦδι πὺ χρόνια τώρα κι' αἰῶνες ὀλόκληρους τὸ ἴδιο κάθε σκοτεινίασμα, τὸ ἴδιο καὶ νέο καὶ πῶ ἐμορφο κάθε φορὰ κρατᾷ μαγεμένον ἐκεῖνον πὺ τ' ἀκούει καὶ πὺ τὸ αἰσθάνεται:

Χρυσὴ σκάνη γύρω καὶ πράσινη γῆ καὶ μιὰν εὐωδία παντοῦ χυτὴ τὰ ἄνθη σκορπίζουν τὴν μυρουδιά τὴν γῆ τὴν στολίζουν μὲ ἐμορφιά. Ναι κεῖτα τὸ κεῖνο, γυρμένο ἐπάνω στὸ πράσινο φύλλον, μὲ χρώματα δυὸ κίτρινο, πράσινο, μὰ καὶ γαλάζιο καὶ κάπου κάπου χρωμα χρυσό. Τῆς νύκτας γέρνει τὸ διάβα ν' ἀφίστη νὰ μὴν ἀντικρύση τὴν σκοτεινιά καὶ πάρει κι' ἐκεῖνο τὸ μαῦρο τῆς χρωμα καὶ πάρει κι' ἐκείνης τῆ ἀσχημιά.

Σιμὰ του κρυμμένο στὸν ἴσκιον τοῦ φύλλον τραγοῦδι ἀρχίζει ἀηδόνι σιγὰ καὶ μοιάζει σὲ κλάμα καὶ μοιάζει σὲ πόνον κι' εἶν' ὅμως ὅλη ἡ ἐμορφιά.

Καὶ πάρα κάτω στὸν ἥλιον γυρτὸ ἀπλώνει ἓνα πεῦκο χρυσὸ θησαυρὸ Ἐγέρει π' ἀρχίζει νὰ φέρνη δροσιά τὴ γῆ τὴ ραντίζει μὲ δῶρα χρυσά Κι' ἔπειτα ὅλα μαῦρα θὰ γίνουν κι' ἔπειτα θᾶρθη ἡ σκοτεινιά καὶ τότε μόνον τὰ πάντα σβύνουν καὶ τότε πάυει ἡ ἐμορφιά. Γ.